

čině finančního stavu stěžovatelova v rozhodné době, zejména rozsudkovým zjištěním, podle něhož si stěžovatel byl tehdy svého neblahého finančního stavu také vědom. Zjišťujeť rozsudek dále, že v době té, t. j. od 4. února do 4. července 1922 bylo proti stěžovateli vedeno celkem neméně než 23 exekucí pro pohledávky celkem přes 140.000 Kč (podle přesného součtu číslic uvedených v rozsudku vlastně 181.246 Kč 51 h). Za tohoto stavu věci právem nezměnila na přesvědčení nalézacího soudu, podle něhož jednak užívání úvěru stěžovatelem nebylo v náležitém poměru k jeho hospodářské síle, jednak i stavba nové budovy pro kino byla v nápadném rozporu s jeho majetkovými poměry, ničeho skutečnost, rozsudkem výslovně zjištěná, že stěžovatel v době, kdy (podle rozsudkového zjištění dne 14. prosince 1921) koupil za 230.000 Kč starý dům čís. 4 na Ú., měl majetku asi 250.000 Kč, při čemž však rozsudek zdůrazňuje zároveň případně, že koupí tohoto domu se stěžovatel úplně vyčerpal. Z rozsudkových zjištění vychází dále na jevo, že stavba nového kina byla provedena na místě řečeného domu, jehož přední část byla k tomu cíli zbourána, nádvorní budova pak přestavěna (adaptována) a že onou stavební smlouvou zadal stěžovatel staviteli V-ovi za 400.000 Kč pouze stavbu samu (práce zednické, nádenické, železobetonové, kamenické a tesařské), kdežto materiál a ostatní práce zavázal se dodati sám, takže podle konečného zjištění rozsudkového stála stavba kina se všemi pracemi a onou adaptací 665.295 Kč 72 h. Rozsudek zjišťuje, že na účet V-ův složil stěžovatel sám do 31. prosince 1922 hotově pouze 26.400 Kč, kdežto další částka 238.043 Kč 16 h byla (zřejmě jako úvěr) povolena záložnou a že ke dni 31. prosince 1926, správně 1922 zbyl (nezapravený) zůstatek 414.257 Kč 94 h. Takto zjištěný stav věci ve spojení s vlastním doznáním stěžovatelovým, v rozsudkových důvodech rovněž zaznamenaným, podle něhož se řečenou stavbou úplně zničil, opravňoval nalézací soud k závěru, že stavba ta byla pro stěžovatele přímo katastrofou, což stěžovatel podle neméně důvodného přesvědčení nalézacího soudu již předem předvídati mohl vzhledem k tomu, že si podle rozsudkového zjištění byl v rozhodné době svého neblahého a neутěšeného, ba zoufalého a beznadějného finančního stavu také již vědom. Že z kinematografické licence měl stěžovatel značný příjem a že roční obrat z ní činil snad až 300.000 Kč, rozsudek sice připouští, zjišťuje však zároveň, že výtěžek licence vynakládal stěžovatel patrně — dokonce na úkor jiných věřitelů — na stavbu nového kina, kterou podnikl naprosto bez majetkových prostředků.

Čís. 2925.

Porušení zákona (§ 33 tr. ř.) může záležeti buď v nesprávném výkladu zákona, nebo v tom, že zákona správně vyloženého bylo nesprávně použito na ten který případ.

Posouditi otázku, zda a pokud lze určití účast toho kterého činu na úkonech společného trestního řízení a zda podle toho lze stanovití onu část nákladů, zvláště útrat právního zastoupení, jež vznikla stíháním jed-

notlivého činu, jest věci uvážení soudu; dospěl-li soud v otázce té k zápornému závěru, nelze výsledek těchto úvah napadati s hlediska § 33 tr. ř.

(Rozh. ze dne 13. října 1927, Zm I 311/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku okresního soudu na Kladně ze dne 25. října 1926, pokud jím byl zamítnut návrh obžalované na přisouzení útrat vzešlých jí obhajobou proti soukromé obžalobě pro přestupek proti bezpečnosti cti, jakož i do potvrzujícího usnesení zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 21. prosince 1926.

D ů v o d y:

Podle spisů okresního soudu na Kladně byla obžalovaná podezřelou z přestupku podle § 411 tr. zák., jehož prý se dopustila tím, že dne 29. srpna 1926 v K. bez příčiny napadla a stloukla Annu V-ovou se slovy: »Ty krávo, já ti dám, co máš v mém bytě hledati,« způsobivši jí tak úmyslné lehké poškození na těle. Při hlavním přelíčení dne 25. října 1925 učinil zástupce soukromé účastnice též návrh, by byla obžalovaná potrestána pro urážku na cti, spáchanou oním výrokem, a po skončení průvodního řízení připojil se k návrhu veřejného obžalobce na potrestání a navrhl případné potrestání pro urážku na cti, účtuje útraty; naproti tomu obhájce obžalované žádal za přisouzení útrat vzniklých podáním soukromé obžaloby a sproštění obžalované. Okresní soud na Kladně rozsudkem ze dne 25. října 1926 sprostil obžalovanou z obžaloby pro přestupky §§ 411 a 496 tr. zák. a zamítl přisouzení útrat obžalované obhajobou proti soukromé obžalobě pro urážku na cti, odůvodniv zamítnutí to tím, že se trestní řízení konalo k návrhu veřejného obžalobce pro přestupek § 411 tr. zák. a že návrh na potrestání obžalované pro urážku na cti učiněný dne 25. října 1926, tedy po projití šestinedělní lhůty neměl za následek vzejití zvláštních útrat. Proti tomuto rozhodnutí o útratách provedl obhájce obžalované včas stížnost, která byla rozhodnutím zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 21. prosince 1926 zamítnuta z důvodů okresním soudem uvedených. Generální prokuratura má za to, že tím i oním usnesením byl porušen zákon v ustanovení §§ 389, 390 tr. ř. a to z těchto důvodů: Ustanovení § 389 tr. ř., jehož zásad dlužno obdobně použítí pro výklad druhé věty prvního odstavce § 390 tr. ř., má v druhém odstavci na zřeteli případy subjektivní spojitosti podle první věty prvního odstavce § 56 tr. ř., stanoví pro případ subjektivní spojitosti věcí trestních vyloučení útrat, vzniklých stiháním trestných činů, jimiž obžalovaný nebyl uznán vinným. Přihlíží-li se ve spojení s tímto předpisem k ustanovení druhé věty prvního odst. § 390 tr. ř., jest zřejma vůdčí zásada, že otázku ná-

hrady útrat dlužno posuzovati ohledně každého jednotlivého z několika činů v témže řízení projednávaných zvláště. Bylo-li tedy trestní řízení konáno pro několik trestných činů, dlužno zjistiti, která část celkových nákladů vypadá na ten který čin, pokud nebyly všem skutkům společné. Pokud se dá určití účast toho kterého činu na úkonech trestního řízení, dlužno upravití závazek k náhradě útrat takovým způsobem, že se zvlášťmu přisoudí ona část nákladů, zvláště útrat právního zastoupení, která vznikne tím, že dotyčný čin stihal — pokud se týče skončí-li trestní řízení jiným způsobem než odsuzujícím nálezem, a konalo-li se řízení k žádosti soukromého obžalobce (nebo podle § 48 tr. ř. jen k návrhu soukromého účastníka), že se jim usnesením soudu uloží náhrada oné části nákladů, jež obžalovanému vznikly následkem jejich zakročení ohledně toho kterého činu (čís. 2380 sb. n. s.). V souzeném případě šlo o dva různé delikty při téže příležitosti spáchané, jichž zjištění sice nevyžadovalo zvláštního průvodního řízení, přece však doba trvání hlavního přelíčení ze dne 25. října 1926, při němž bylo nutno vzítí zřetel i na soukromou obžalobu Anny V-ové, se prodloužila a tím prý se podstatně útraty trestního řízení zvýšily. Oč se tak stalo, bylo prý možno trestnímu soudci podle zásad §§ 389, 390 tr. ř. určití a přiměřenou náhradu neztvůzivší soukromé obžalobkyni uložití. Názor prvního soudu, že obviněné nepřisluší nárok na náhradu útrat proto, že se řízení (původně) konalo k návrhu veřejného obžalobce pro přestupek § 411 tr. zák., že návrh na potrestání obžalované pro urážku na cti byl učiněn (při konečném hlavním přelíčení) již po projití šestinedělní lhůty žalobní a že neměl v zápětí zvláštní útraty, pokládá generální prokuratura za právně mylný a odporující zásadám §§ 389 a 390 tr. ř. Neboť dlužno prý uvážiti, že, jakmile je učiněn návrh na potrestání k soukromé obžalobě, ať odůvodněný nebo neodůvodněný, ať včasný, nebo promlčený, musí býti o něm jednáno, tu tím spíše, že soud první stolice, jak je ze spisů patrno, ještě si nebyl sám jist, jak rozhodne o této soukromé obžalobě, a také nevydal usnesení, že rozšíření nepřipouští (jedině v tom případě prý by nevznikly útraty), nýbrž jednal také o soukromé obžalobě a teprve v rozsudku vynesl výrok sprostňující. Z těchto úvah generální prokuratura navrhuje, by bylo podle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. uznáno právem, že jak rozsudkem okresního soudu na Kladně ze dne 25. října 1926, pokud jím byl zamítnut návrh na přisouzení útrat vzešlých obviněné obhajobou, tak i usnesením zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 21. prosince 1926, potvrzujícím toto rozhodnutí o útratách, byl porušen zákon v ustanovení § 389 odst. druhý a § 390 odst. první tr. ř.

Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti, že napadenými výroky byl porušen zákon. Porušení zákona může záležeti buď v nesprávném výkladu zákona nebo v tom, že zákona správně vyloženého bylo nesprávně použito na ten který případ. V souzeném případě soud první stolice, zamítnut návrh obžalované na přisouzení útrat obhajoby, nevycházel z právního názoru, přičicího se zásadám hájeným zmateční stížností, nýbrž zamítl návrh v podstatě z toho důvodu, že jednáním o soukromé obžalobě nevznikly zvláštní útraty. Tomu nelze rozuměti tak, že zakro-

čením soukromé obžalobkyně nevznikly značnější útraty, nýbrž že tím vůbec nevznikly útraty, jež by se daly oddělit od celkových nákladů na trestní řízení, konané k návrhu veřejného obžalobce pro přestupek § 411 tr. zák., pokud se týče od nákladů hájení se obžalované v tomto směru. Posouditi otázku, zda a pokud se dá určití účast toho kterého činu na úkonech společného trestního řízení a zda podle toho lze stanovití onu část nákladů, zvláště útrat právního zastoupení, jež vznikla stiháním jednotlivého činu, jest věcí uvážení soudu. Když soudy v otázce, o niž tu jde, dospěly k závěru zápornému, nelze výsledky těchto úvah napadati s hlediska § 33 tr. ř. Zmateční stížnost na záštitu zákona bylo proto zavrhnouti.

Čís. 2926.

Ke skutkové podstatě přestupku podle § 506 tr. zák. náleží nejen svedení za přípovědi manželství, nýbrž i zmrhání (zneuctění); předpokládá se tedy pohlavní zachovalost svedené ženy, a, je-li svobodná, jest podmínkou skutkové podstaty panenství svedené ženy.

(Rozh. ze dne 13. října 1927, Zm I 332/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Plané ze dne 4. února 1927, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 506 tr. zák., jehož se dopustil tím, že ke konci roku 1922 u osady H. Amalii N-ovou, připověděv jí manželství, avšak slibu svého nesplniv, svedl a zmrhal, jakož i rozsudkem krajského soudu v Chebu jako soudu odvolacího ze dne 6. dubna 1927, jímž byl uvedený rozsudek potvrzen, byl porušen zákon v ustanovení § 506 tr. zák.; oba rozsudky se zrušují a obžalovaný se podle § 259 čís. 3 tr. ř. od obžaloby pro onen přestupek osvobozuje.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Plané ze dne 4. února 1927 byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 506 tr. zák., jehož se dopustil tím, ku konci roku 1922 u osady H. Amalii N-ovou, připověděv jí manželství, avšak slibu svého nesplniv, svedl a zmrhal. Za trestního řízení v prvé stoličce doznala Amalie N-ová, že v čase první souložce s obžalovaným nebyla již pannou, jelikož před tím měla důvěrné tělesné styky s Janem Sch-em. Rovněž potvrdil Jan Sch. jako svědek, že před souložím obžalovaného s Amalií N-ovou s ní vícekrátě tělesně obcoval. Rozsudek okresního soudu také výslovně na základě výpovědi Jana Sch-a zjišťuje, že Amalie N-ová s ním měla asi před 5—6 léty důvěrný poměr, za něhož mezi nimi došlo několikrátě k souložím, takže Amalie N-ová v době prvního pohlavního styku s obžalovaným nebyla již pannou. Přes to dospěl prvý soud k rozsudku odsuzujícímu v úvaze, že pojem zmrhání (zneuctění) ve smyslu § 506 tr. zák. předpokládá pouze soulož